

През 1923 година се състояла една важна среща в хотел "Ейджуотър Бийч", Чикаго. В нея участвали девет от най-успешните мъже в света. Те бяха открили тайната на правенето на пари.

Да видим какво се случва с тези мъже след 25 години. Президентът на най-голямата независима металообработваща компания **Чарлз Шуоб** умира банкрутирал, като живее със заеми през последните 5 години от живота си. Президентът на най-голямата компания за комунални услуги **Самуел Инсъл** умира като беглец от правосъдието, без пари в чужда страна. Президентът на най-голямата газова компания **Хауърд Хопсън** загубва разсъдъка си. Най-големият спекулант със зърно **Артър Котън** умира банкрутирал зад граница. Президентът на нюйоркската стокова борса **Ричард Уитни** излиза от затвора "Синг Синг". Членът на президентския кабинет **Албърт Фол** е амнистиран, за да може да умре в дома си. Най-голямата "клетка" на Уол Стрийт **Джес Ливърмор** се самоубива. Председателят на най-големия монопол **Ивар Крюгер** се самоубива. Президентът на Международната Стопанска Банка **Леон Фрейзър** се самоубива.

Всички тези мъже избраха да научат изкуството как да си “изкарват прехраната”, но нито един от тях не избра да се научи как да живее.

Свети Августин казва:

“Ти Си ни направил за Себе Си, о, Боже, и нашите сърца няма да се успокоят, докато не намерят своята почивка в Теб”.

Френският философ Паскал казва:

“Има една оформена от Бога празнота в сърцето на всеки човек, която не може да бъде запълнена от нищо сътворено, а единствено от Бога – Твореца, Който се разкри чрез Исус Христос”.

През годините човекът постоянно е търсил живот на свобода и щастие по много начини: финансов успех, социално положение, образование, сексуални връзки, приятели, брак и деца, одобрение от другите, хоби или професия. Много хора са постигнали всички тези неща, но все още не са намерили смислен и щастлив живот. Човекът дори се е обърнал към религията и към реформите в обществото, опитвайки да запълни празнотата в себе си.

Но дори и големият хиндуистки водач Махатма Ганди със своето нестихващо пожертвователно посвещение към своята религия казва в своята автобиография:

“За мен е едно постоянно мъчение, че съм толкова далеч от Този, който знам, че може да бъде моят истински живот. Зная, че моето собствено зло и порочност ме отделят от Него.”

Всяка година повече и повече хора се обръщат към светските психиатри, психолози и съветнически центрове, търсейки отговори за проблемите на живота. За един християнин това може да бъде объркващо и разочароващо търсене, а също така и да повдигне сериозни въпроси относно вярата му.

Исус каза:

“Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно” (Йоан 10:10б).

Дали Божието слово тук говори само за спасението, а след това ни оставя да се мъчим да се справим с всекидневния живот и неговите проблеми? Дали Божиите обещания за радост, мир и успех са достъпни и в сред неблагоприятните обстоятелства? Отговорите на тези основни въпроси са изключително важни за вярващия, ако иска да преживява свобода и победа.

Всички проблеми на човека имат един източник: **опитът му да намери смисъл и цел в живота извън пълната зависимост от Бога.** Това беше проблемът на първите мъж и жена в Едемската градина, а също така и на всички мъже и жени днес. Божията благодат ни е дала всичко, от което се нуждаем, за да водим пълноценен и продуктивен живот. Причината да не живеем този живот е незнанието или неразбирането на онова, което Бог е извършил за нас чрез Исус

Христовото завършено дело на кръста, както и отговорността на вярващия да живее чрез вяра в **Божията любов и снабдяване**.

***“Ще познаете истината,
и истината ще ви направи свободни.” (Йоан 8:32)***

Депресията не е нещо, от което се заразяваш като грип. Тя е нещо, което нанасяш на себе си чрез свободен избор. Като Божии деца няма нужда да бъдем депресирани или победени от живота. Бог вече ни е снабдил с всичко, от което се нуждаем, за да бъдем успешни:

“Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко необходимо за живота и благочестието чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и съвършенство.” (II Петр. 1:3)

Този стих показва, че битката е спечелена в нашите умове. Също като компютрите, нашите умове постоянно биват програмирани. Нашият избор е: кого ще послушаме – света или Божието слово? Но не е достатъчно просто да имаме информация. Нуждаем се от служението, което единствено Святият Дух, Божият избран Съветник, може да извърши за нас:

“Защото кой човек знае какво има в човека, освен духът на човека, който е в него? Така и никой не знае какво има в Бога, освен Духът на Бога. А ние получихме не духа на света, а Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог ни е подарил.” (I Кор. 2:11-12)

Никой човек не знае какво мисли Бог. Единствено Святият Дух знае, защото *“изследва всичко, дори и Божиите дълбочини.” (I Кор. 2:10)*

Бог иска да се наслаждаваме на Неговите подаръци: прошка в Христос, праведност, осиновяване, общение, любов. Но ние се нуждаем от откровение, за да разберем тези подаръци, тъй като *“естественният човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, защото то се преценява духовно.” (I Кор. 2:14)*

В най-добрия случай светските психотерапевти могат да помогнат да се анализира и разбере плътта. Понеже те не приемат съществуването на духовната част на човека, не могат да съветват онези, които имат духовна нужда. Нуждаем се от Божия Дух, за да разберем ума на Бога. Ако грешиш относно човешкото естество, ще сбъркаш и относно отговорите за неговите проблеми. А неспособността да откриеш истинните отговори за живота ще те доведе до разочарования.

Емоциите реагират на онова, което си мислим

Когато някой е в депресия, казваме, че има емоционален проблем. Но емоционалните проблеми, с изключение на най-тежките случаи на физическо отклонение, са предизвикани от погрешно мислене. Емоциите само реагират и сами по себе си нямат ум или интелект. Не могат да направят разлика между фантазия и реалност, между минало, настояще и бъдеще. Те просто реагират предсказуемо на това, което поставяме в умовете си.

Когато гледат филм на ужасите, хората изпитват страх, макар да знаят, че в стаята няма истинско чудовище. Щом като знаят, че онова, което преживяват, не е реално, защо изпитват страх? Защото имат плашещи мисли.

Това, което поставяме в умовете си, определя нашите емоции. Ако мислим за някоя тъжна случка, ще чувстваме тъга. Ако мислим за някоя гневна ситуация, ще изпитваме гняв. Тези чувства са реални, без значение дали мислите са реални.

Същите принципи важат относно миналото или бъдещето. Нашите умове могат мигновено да извикат минала случка – например някоя обида. Размисълът върху нея ще произведе чувство на гняв - също толкова реално, колкото е било и в момента на обидата. След като сме попаднали в прегръдката на емоцията, например гнева, ние често започваме да си фантазираме и да прожектираме в бъдещето.

Мисловният ни процес протича по следния начин:

“Този некадърник ме обиди.” (*гняв*).

“Като се замисля, той ме обиди и миналата седмица” (*мисли за миналото, още повече гняв*).

“Всъщност той винаги се отнася с мен по този начин!” (*започва да фантазира, още повече гняв*).

“Всички се отнасят с мен като с боклук” (*фантазиране, гняв, самосъжаление*).

“Хората винаги ще се отнасят с мен като че съм нищо” (*скок в бъдещето, фантазиране, гняв, самосъжаление*).

Подобно продължително мислене произвежда депресия. Онова, което започна като единична гневна реакция, става гневно състояние, тъй като умът продължава да мисли за обидата, напомня си миналото и го прожектира като фантазии в бъдещето.

“Защото не сте приели дух на робство, за да се стахувате отново, а сте приели Дух на осинование, чрез който и викаме: *Абба, Татко!*” (*Римл. 8:15*)

Бог не е създал човека със способността да живее във вина или безпокойство, а да се справя с реалността, която съществува единствено в настоящето. По тази причина Исус каза:

“Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчно е на деня собственото му зло.” (Матей 6:34)

Веднъж изпаднали в това емоционално състояние, често дори забравяме защо сме ядосани, но поддържаме огъня на гнева:

- Не съм ядосан на никого. Просто съм ядосан!

Постоянното поддържане на разрушаващи емоции ще доведе след себе си също и разрушителни последици в тялото. Медицинската общност вече разпознава връзката между нашите емоции и физическото здраве. Постоянните емоционални състояния променят хормоналния ни баланс, което на свой ред отслабва имунната ни система и ни прави податливи на различни болести.

Емоционалното състояние на гняв се появява в резултат на мисли, изпълнени с гняв. Правилното мислене, развито в нас от Святия Дух, Който използва Божието слово, разрешава този проблем. При тези обстоятелства голяма част от светската психология рухва. Предписването на наркотични медикаменти е най-разпространената терапия, използвана за придобиване на контрол върху емоциите. Психиатрите защитават това, като казват, че тези лекарства успокояват емоциите. Това е погрешно. Успокоителните средства всъщност забавят мисленето, което пък забавя емоциите. Веднага щом действието им отmine, погрешните мисловни модели се възобновяват и нежеланите емоции се възвръщат. Истинските проблеми, които са коренът, не са разрешени. Коренът на депресията може да бъде открит в:

- 1. Нереалистични очаквания;**
- 2. Погрешно поставени зависимости.**

Осъзнавайки, че депресията е емоционално състояние, което произлиза от погрешно мислене, за да открием решението, трябва да започнем с ума. Павел казва:

“И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си.”
(Римл. 12:2)

С други думи, вярващият трябва да гледа на живота от Божията гледна точка (истината), вместо от човешката.

Психическите и емоционални проблеми на християнина започват с неразбирането за това, кой е Бог и кой е самият той в Христос. Затова Павел се моли Бог да даде на всеки християнин силата *“да бъде в състояние да разбере заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се изпълните в цялата Божия пълнота”* (Ефес. 3:18-19).

Християните трябва да се запитат: Наслаждавам ли се на Божията любов към мен? Разбирам ли, че Бог беше Този, който пое инициативата да ме примири със себе си?

*“А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си
чрез (Исус) Христос и ни даде служение
на примирение” (II Кор. 5:18).*

Да бъдем примирени с един свят Бог означава, че самите ние трябваше да станем святи. Поради любовта Си към нас, Той пое инициативата да излее Своето наказание за нашите грехове върху Господ Исус Христос:

*“Затова, много повече сега, като сме оправдани
чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв
чрез Него” (Римл. 5:9).*

Бяхме виновни, присъдата за което беше смърт. Но Исус Христос понесе всички наши грехове и пое цялото наказание вместо нас:

“И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус” (Римл. 8:1).

И няма нищо, което да бъде прибавено към това, което направи Христос:

*“А където има прощение за тези неща,
там няма вече принос за грях” (Евреи 10:18).*

Всичко е от Христос и нищо от това не е от самите нас. Бог пое инициативата да стане грешен за нас, *“за да станем ние в Него праведни пред Бога” (II Кор. 5:21).*

Затова сега стоим пред Бога праведни - поради Неговия безплатен дар, а не поради това, което ние сме направили. Бог пое инициативата да ни оправдае. Да бъдеш оправдан означава да бъдеш обявен за праведен – свят.

*“Кой ще обвини Божиите избрани?
Бог е който ги оправдава!” (Римл. 8:33)*

Поради това наше оправдаване, ние сме *“святи, непорочни и безупречни” (Колос. 1:22).*

И в резултат от тези истини, имаме свободен достъп да влезем смело в самото присъствие на Бога, за да получим Неговата благодат, милост, любов и пълно приемане:

*“И така, братя, като имаме дръзновение да влезем в светилището чрез кръвта на Исус, през един нов и жив път,
който Той е открил за нас през завесата, т.е. плътта Си, и като имаме велик Свещеник над Божия дом, нека
пристъпваме с истинно сърце в пълна увереност на вярата, след като сърцата ни са били поръсени, за да се очистят от
зла съвест, и тялото ни е било измито в чиста вода; нека държим неотстъпно изповядването на надеждата, защото е
верен Този, който е дал обещанието.” (Евреи 10:19-23)*

Когато един вярващ не преживява свобода и радост в духа си, единствената причина според Петър е, че той е *“сляп, късоглед и е забравил, че е бил очистен от старите си грехове”* (II Петр. 1:9).

Той е забравил своето положение в Христос. Някой казва:

- Но аз не се чувствам праведен и свят, нито приемлив!?

Точно това е проблемът! **Християните не трябва да бъдат водени от чувствата си, а да живеят чрез вяра:**

*“А вярата е твърдата увереност в неща,
за които се надяваме, убеденост в неща,
които не виждаме”* (Евреи 11:1).

Докато не положим умовете си върху истината за нашето положение в Христос, никога няма нито да чувстваме, нито да постъпваме като нови създания, каквито сме станали в Исус Христос.

За да започнем да преживяваме мира и радостта на своето спасение, е необходимо да поискаме Бог да отвори отново очите ни, за да видим Неговата любов и благодат. Трябва да живеем живота си според това, което Бог казва че сме, а не според своите чувства. И да се научим да казваме като Павел:

*“Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея,
а Христос живее в мен; и животът, който сега живее в тялото, го живее с вярата в Божия
Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен”* (Гал. 2:20).